

РЕШЕНИЕ

№ 663

гр. Пловдив, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разглежда докладваното от Екатерина Вл. Мандалиева Въззивно гражданско дело № 20215300500957 по описа за 2021 година

Производство по реда на чл. 258 - 273 от ГПК.

Образувано по въззивна жалба от Областна Дирекция на МВР - Пловдив ЕИК 129009870, против Решение №260619/01.03.2021г, постановено по гр. д. №16560/2020г. на РС Пловдив, осми гр. състав. С оплакване за незаконосъобразност поради нарушение на съдопроизводствените правила, необоснованост и противоречие с материалния закон, жалбоподателят иска от въззивния съд да отмени обжалваното решение и вместо това да отхвърли предявените искове.

Ответникът по жалбата А. М. Г. ЕГН-***** изразява становище за неоснователност на жалбата и иска потвърждаване на обжалваното решение.

След преценка на събраните по делото доказателства във връзка със становищата на страните, съдът приема следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, изхожда от легитимирана страна и е насочена срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Производството пред РС е образувано по обективно съединени искове с правна квалификация чл. 178, ал. 1, т. 3 във връзка с чл.187 ал.5 от ЗМВР и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД предявени от А. М. Г. ЕГН-***** против Областна Дирекция на МВР - Пловдив. От съда се иска да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от **1943.48** лв., представляваща дължимо възнаграждение за положен извънреден труд за 262

часа, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, за периода от 01.01.2017г. до 01.01.2020г., ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 17.02.2020г. до окончателното изплащане, както и сумата от **243.46лв.**, представляваща мораторна лихва за периода от падежа на всяко от задълженията до предявяване на исковата молба – 17.02.2020гг.

Ответникът оспорва основателността на предявените искове. Счита, че е неприложима разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата, приета с ПМС № 4 на МС от 17.01.2007г. като специална спрямо ЗМВР. Поддържа се, че през процесния за делото период е действала Наредба № 81213-776/29.07.2016 г. /впоследствие отменена/ с която изчерпателно се регламентирали отчитането и компенсирането на положения от държавните служители на МВР извънреден труд и нощен труд, поради което липсвало основание за приложение на друг нормативен акт по аналогия.

С обжалваното решение съдът е приел исковете за основателни и е присъдил на ищеца претендираните възнаграждения за извънреден труд.

При изпълнение задълженията си по чл. 269 изр. първо от ГПК, настоящата инстанция не констатира наличие на пороци, водещи до невалидност или недопустимост на атакувания съдебен акт.

По отношение правилността на решението проверката в настоящото производство следва да се ограничи до посочените в жалбата оплаквания (чл. 269 изр. второ ГПК), като служебно се провери правилното приложение на императивните материалноправни норми, относими към спорното правоотношение между страните. Не се констатира неправилно приложение на императивни материалноправни норми при подвеждане на фактите към приложимата нормативна уредба.

Страните не спорят по установените пред РС факти:

В процесният период между страните съществува служебно правоотношение, възникнало на основание Закона за МВР, като ищецът е изпълнявал длъжността „****“ в пето РУ Пловдив към Областна Дирекция на МВР - Пловдив. От заключението на приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че в спорния период ищецът е положил общо 1833 часа нощен труд.

Ищецът твърди, че тъй като, съгласно КТ, нормалната продължителност на работното време през нощта е до 7 часа, то положеният от него нощен труд следва да бъде преизчислен с коефициент 1,143 спрямо нормалната продължителност на работното време от 8 часа дневно, както е предвидено в чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Счита, че в резултат на преизчисляването, част от положения от него извънреден труд не му е заплатен от ответната областна дирекция с увеличение от 50%, съгласно чл. 187, ал. 6 от ЗМВР.

Тези доводи настоящата инстанция приема за основателни по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.), работното време на държавните служители е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица. Съгласно чл. 187, ал. 3 от същия закон, работното време за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени, сред които е и ищецът, се изчислява сумирано на тримесечен период, а съгласно изречение четвърто от същата разпоредба, при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, за служителите, работещи на смени, работата извън редовното работно време за отработени до 70 часа на тримесечен период, се компенсира със заплащане на възнаграждение за извънреден труд, който, съгласно ал. 6, се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР (ДВ, бр. 81 от 2016 г.), редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдых и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. През процесния период е действала Наредба № 81213-776/29,07,2016 г., в която е липсвало изрично правило за преизчисляване при сумирано отчитане на работното време на положените часове труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. с коефициент 1,143. Липсата на такова правило в наредбата обаче не означава, че такова преизчисляване не следва да се извършва. Съгласно разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР, държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 ч. и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Съгласно разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от КТ, нормалната продължителност на седмичното работно време през нощта, при петдневна работна седмица, е до 35 часа, а нормалната продължителност на работното време през нощта при петдневна работна седмица е до 7 часа. Тези норми на КТ са част от въведената със същия специална закрила на нощния труд, поради което следва да намерят приложение и по отношение на държавните служители от МВР – по силата на разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗМВР.

Действително, в чл. 187, ал. 3, изр. 4 от ЗМВР, в редакцията към релевантния период, е предвидено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 ч. и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Посочената разпоредба следва да се тълкува в смисъл, че разрешава полагането на труд между 22,00 ч. и 6,00 ч. за работещите на смени служители на МВР и е доразвитие на правилото на чл. 187, ал. 1 от ЗМВР, установяващо 8-часов работен ден за служителите на МВР и по отношение на тези от тях, които работят на смени. От съдържанието ѝ обаче не може да се направи извод, че същата предвижда еднаква нормална продължителност на работното време за служителите на МВР през деня и през нощта, т. е. че приравнява по отношение на тях нощния на дневния труд, тъй като това би поставило същите в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение, а и би довело до противоречие с изрично прогласеното в чл.

188, ал. 2 от ЗМВР приложение на уредената в КТ специална закрила на нощния труд спрямо служителите на МВР.

С оглед изложените съображения следва да се приеме, че при сумирано изчисляване на работното време за работещите на смени служители на МВР следва да се приложи изрично уредения в общото трудово законодателство (чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата) принцип за превръщане на нощните часове в дневни с коефициент 1,143, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място.

Посочените изводи относно преобразуването на нощния труд не се променят и с оглед постановеното Решение от 24.02.2022 г. по дело С- 262/ 2020 г. на Съда на Европейския съюз. С т. 1 от него е прието, че член 8 и член 12, буква а) от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 година относно някои аспекти на организацията на работното време трябва да се тълкуват в смисъл, че не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, като при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. В случая, в българското законодателство до изменението на ЗМВР с ДВ бр. 60/2020г. не съществува норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР. С т. 2 от решението е прието, че членове 20 и 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, включително за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, тоест е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна на тази цел. Посочено е, че съгласно постоянната съдебна практика разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, тоест когато е свързана с допустима от закона цел на съответното законодателство и е съразмерна на тази цел (решение от 29 октомври 2020 г., *Veselības ministrija*, C-243/19, EU:C:2020:872, т. 37 и цитираната съдебна практика). В тази връзка неоснователни са доводите на жалбоподателя за естеството на извършваната дейност, с което се обосновава различното третиране. Последната не може да бъде възприета като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен. Аргумент в тази посока е, че Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. на министъра на вътрешните работи, е предвиждала преобразуване на нощните часове в дневни. Отпадането на посочената възможност не е обосновано с никаква допустима от закона цел, като след

този момент в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита и компенсиране на особената тежест на положенения нощен труд.

Следователно предявените искиове за заплащане на извънреден труд за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явяват доказани по основание. Същите са изцяло установени и по размер – с приетото пред РС заключение на ССЕ. С оглед допуснатата забавя в изплащането на дължимите възнаграждения, в полза на ищеца следва да се присъди и мораторна лихва в изчисления от вещото лице размер. Като е достигнал до същите правни изводи РС е постановил законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

На въззиваемия следва да се присъдят претендираните разноски за въззивното производство, които се констатираха в размер на 500 лв. Неоснователно е предявеното от жалбоподателя възражение за прекомерност на разноските за заплатено от въззиваемия адвокатско възнаграждение, доколкото последното е в размер близък до минималния, нормативно установен с разпоредбите на Наредба № 1/2004 г., и съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №260619/01.03.2021г, постановено по гр. д. №16560/2020г. на РС Пловдив, осми гр. състав.

ОСЪЖДА Областна Дирекция на МВР - Пловдив ЕИК 129009870, представлявана от директора Й. Р. да заплати на А. М. Г. ЕГН-***** от гр.Пловдив, бул.“Н.Вапцаров“ №114, ет.3, ап.44 сумата от **500**лв. (петстотин лева), представляваща направени разноски за въззивното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____